

Kiíratási árak:

ostán vagy házhoz küldve:
Egész évre. 20.— kor.
Félévre. 10.— kor.
Negyedévre 5.— kor.
Egy hónapra 1.70 kor

Egyes szám ára 8 fill.

DEBRECZENI ELLENŐR

A SZABADELVÜPÁRT KÖZLÖNYE

Hirdetések díja:

Egy □ cm. területenként 8 fillér.
Nyílttér és magánérdekű közlemények soronként 40 fillér.

Megjelenik minden nap, az ünnepek és vasárnapok kivételével.

Szerkesztőség: Kossuth-utca 18.

Idé küldendők a lap szellemi részét illető közlemények.

Főszerkesztő:

Koncz Ákos.

Felelős szerkesztő:

Dr. Orbán József.

Kiadóhivatal: Kossuth-utca 18.

Előfizetés, hirdetés és magánérdekű közlemények felvétele.

A középosztály.

Debreczen, okt. 15.

A jelszavak korát éjjük. Társadalmi és politikai kérdésekben nem vagyunk tájékozva kellőleg, de úgy látszik, hogy nem is akarunk tájékozódni. Felbukkan a láthatáron egy esemény, mely figyelmünket különösen megragadja s ez eseményhez fűzött általánosító magyarázatokat készpénz gyanánt fogadjuk el, nem vizsgálva annak eredetét, sem azt, hogy tulajdonképpen az adott jelenségből vont elvi magyarázat helyes-e s elfogadjuk kritika nélkül igazság gyanánt az oly következtetést, mely kiindulási pontjában hibás s eredményében félreértést, ha nem ferditést tartalmaz.

Ily elfogadott jelszónak tartjuk, hogy a magyar középosztály pusztulásnak indult s hogy ha annak segítségére nem sietünk, nemsokára csak a multak emlékei közé sorozhatjuk a magyar középosztálynak uralmát, mely pedig hazafisága és hibái mellett is figyelemreméltó erényei alapján igényt tartott s tartott rokonszenyvünkre s arra, hogy megmentésére áldozatokat hozzunk. Mert a művelődéstörténet tanúságai azt bizonyítják, hogy a hol erős és

egészséges középosztály nincs, ott a szélsőségek uralkodnak, ott a nyomor és a plutokrácia érintkeznek, egymással, mely a legveszedelmesebb állapot, hol folytonos társadalmi villongások támadnak, szóval, hogy a középosztály elgyengülésével a társadalom magában rejti a bomlás csiréit.

A középosztály pusztulásának jelszava Magyarországra alkalmazva teljesen téves, közhelylyé vált mondas, melylyel foglalkoznunk kell, mert ez a jelszó alkalmas arra, hogy a belőle vont következtetések s az ennek folytán támadt irányzatok társadalmi békebontást idézzenek elő. Magyarország gazdasági állam. Mezőgazdasággal foglalkozik az ország lakosságának túlnyomó része. Ez az osztály az, mely a régi tradíciókat legjobban megőrizte s ez az, mely konzervatív foglalkozásánál fogva a haladó kor eszméi iránt a legkevesebb receptív képességgel bír és egyszersmind ez az osztály az is, mely az előítéletekhez a legmerevebben ragaszkodik.

A közzgazdasági élet az egész világon átalakulófélben van, a termelésnél újabb tényezők működnek közre, melyek a gazdasági conjuncturák képződésére eddig nem sejt-

tett hatással bírnak, minek folytán nem lehet megelégednünk azzal, hogy a magyar mezőgazdaságot az eddigi rendszerben folytassuk, hanem számot kell vetnünk azon újabb jelenségekkel, melyek a gazda közönséget arra kényszerítik, hogy az eddiginél fokozottabb tevékenységet fejtsen ki s hogy használja fel mindazon tapasztalatokat, melyeket a termelési és forgalmi tényezők átalakítása folytán a külföld velünk megismertetett. Ehhez járultak azon rendkívüli csapások, melyek Magyarország gazdasági életét az újabb időkben sújtották s így történt, hogy a társadalmi osztályok között a gazdasági osztály volt az, melyet a nagy átalakulás legkétségvetlenebben talált s ez volt az, mely legkevésbé tudott s tud ma is ellenállni az átalakulás által előidézett megpróbáltatásoknak. A baj tehát megvan s ez a körülmény idézte elő az agráriusok speczilais mozgalmát s a veszély közelebbe sarkalja őket arra, hogy gondoskodjanak azon módokról, melyek válságos helyzetükből a kibontakozásra az utat megmutatják.

Kétségtelen tehát, hogy mezőgazdaságunk válsággal küzd. A tévedés azonban ott van, hogy a mezőgazdaság szorongatott helyzete az

TARCZA

Ugy néha. . .

Ugy néha csöndes estelenként
Kibámulok az éjszakába,
Beszélgetek a csillagokkal
Beszért ajakkal, néma lázba.

És valamennyi fényesebbre
Csókolja be a tiszta menyét,
Ha ajkamon egy névbe olvad
A sóvár, reszkető lehellet.

Vetők virrasztok öntudatlan,
Nézek tovább a tükös éjbe
Mig dalos lelkem fényugárral
Egy nevet ír a holdas éjre.

S ha rája néz a boldog Isten,
Tudom, hogy más se lesz az álma,
Csak egy szegény, bus, méla ifju
S egy ábrándos gyermeklányka!

Fliesz Henrik.

Hogyan jutunk álláshoz.

A Liberio-család több mint ötven év óta művelte szőlőjét Pontebba határában, mely egy kis helység az Aetna tövében Szieziliában. Az édes gyümölcsös jó kelendőségnek örvendett, a vevők szívesen vásárolták.

Az öreg Liberio nem győzte volna a munkát, ha fia, József és hű neje, Rozetta nem segítettek volna neki. Mintegy ötven

éves lehetett az asszony, erős és vidám, piros arccal és izmos karokkal, e mellett természetes észszel és fürge beszélőképességgel megáldva.

A kis család elégedetten élt és teljesen boldog lehetett volna, ha József, a legidősebb fiu, nem létezett volna. Talán bizony haszoniatlan, renyhe vagy beteg ember volt? Egyáltalán nem. József szorgalmas, komoly törekvő ifju volt. Iskoláit jól végezte, leérettségizett és Messina városánál kapott hivatalt. Három évet töltött már ott, de minden szorgalma mellett sem vihette többre a harmincz lirás napdíjasságnál. Végre megelégte a dicsőséget. Levelet irt szüleinek, hogy Rómába akar menni, hogy ott valamire vergődjék. De minden igyekezete kárba veszett, sehogy sem volt képes állásra szert tenni.

A helyzet kétségbeesítő volt. Kevés pénze fogytán volt és már közel állott a kényszerűséghez, hogy visszatérjen Pontebába, amit nagyon lealázónak tartott magára nézve. Reménytelenségében a következő levelet irta anyjának:

„Kedves anyám!

Hiába volt minden fáradságom, hogy magamnak hivatalt szerezzek. Pedig anyyit irtam és futkostam érte, hogy ujjaim csaknem megdagadtak és két pár cipőt elkoptattam. Nagyon sok a pályázó. Mi után már csak 25 lirám van, kénytelen leszek hazautazni. Tisztelet

szerető fiad

József.”

Három nap mulva megérkezett a válasz, a mely így hangzott:

„Kedves fiam!

Csak kitartás! Rómába megyek, hogy neked a helykeresésben segítségem legyek. Viszek magammal pénzt, bort és kalácsot. Szívélyesen üdvözlök!

Hü anyád.”

József nem tudta, hogy mit gondoljon. Mit tudott anyja Rómáról és az ottani hivatalokról?

De az erélyes asszony mindig keresztül vitte szándékát. Előzőleg rövid szóváltása volt ugyan férjével, ki szándékát esztelennek nevezte, de aztán elutazott, 150 lirát, 3 hordócska bort és egy kosár szép süteményt vivén magával. Fia nagyon örült a viszontlátásnak. Az anya megeztirógatta fia arcát és bátorságra ösztönözte.

— Majd meglátod, fiam, hogy lesz állásod!

— De hiszen nem ösmered a minisztereket, sem a hivatalnokokat, — ellenkezett a fiu.

— De ösmerem az embereket, — válaszolt az anya. — Csak add meg a hivatalok címét, a többi az én gondom. Irj néhány folyamodványt és add ide bizonyítvány-másolataidat, mert szükségem lesz rájuk.

Fejcsóvávalva teljesítette a fiu anyja kívánságát és az anyja kérdésére azt mondta, hogy legjobban szeretne a közzgazdasági minisztériumnál állást nyerni, a hol legtöbb hely is van üresedésben.

Másnap a tagbaszakadt asszony az illető minisztérium kapuja előtt állott meg. Csak egy öreg hordár álldogált ott. Beszédbbe bocsátkozott vele. Több órai vá-

egész középosztály veszedelmének van feltüntetve, holott a középosztálynak a gazdasági osztály csak egyik, bár nagyon jelentékeny részét képezi. És tévedést képez az a felfogás is, hogy a magyar gazdaközönség súlyos helyzete az egész gazdálkodó osztály pusztulását vonja maga után. Ily messzire, hála Istennek, a dolog még nem jutott s remélhetőleg jutni nem is fog. A helyzet komoly, de nem reménytelen. A magyar gazdaközönség belátja, hogy az eddiginél fokozatosabb tevékenységre s az újabb conjuncturák észszerű felhasználására van szüksége, s hogy nincsen más teendő, — mint hogy felhagyva a régi, kissé könnyüvéru s felületes életmóddal, újabb forrásokat kell nyitni a gazdálkodás nagyobb jövedelmezőségének elérése végett. A ki tehát a kényelem párnáin pihen, az el fog bukni, ellenben a ki megértve az idők intését, éber és számító gondnal fog a munkához, annak jövője biztosítva van. Itt is érvényesül tehát a közgazdasági élet egyik legsarkalatosabb axiómája, hogy az erős boldogul, a gyöngé, a tehetetlen elvész.

És ha ez így áll, kérdem, lehet-e jogosan a gazdasági osztály pusztulásáról, a középosztály veszedelméről beszélni? A gazdasági osztály különben is helytelenül van a középosztálylyal azonosítva. A középosztályhoz tartozik az iparos, a kereskedő, a hivatalnok s általában a honoráczió osztály is s azt állítani egyáltalában nem lehet, hogy a mai súlyos gazdasági helyzetben is a középosztályhoz

tartozó brancheok mindenike veszélyeztetett helyzetben lenne.

A jelszavakat tehát hagyjuk el s igyekezzünk a gazdasági kérdések mélyére hatolva, a tévedéseket kiküszöbölni. A középosztály megerősítése mindenestre kívánatos, mert ez osztály szabályos életműködésétől függ az egész társadalmi rendszer helyes és akadálytalan funkciója, de az oktalan és hasztalan lamentálásokkal fel kell hagynunk s nem szabad engednünk, hogy egyik osztály védelmének jelszava alatt a többiek érdekeit kicsinyeljük vagy épen elhanyagoljuk.

A középosztály védelmének jelszava a gróf Pálffy János nagy-lelkű adományának incidenséből rendkívül aktuálissá és népszerűvé vált. Igyezzünk azon, hogy túlsokba ne essünk s a kassai gazdaságkongresszus határozatai mellett sem feledkezzünk meg arról, hogy ha a társadalmi átalakulásunk idején a válság legközvetlenebbül a gazdasági osztályt érinti is, ennek elhárítására soha se használjunk oly eszközöket, melyek a szükséges egyensúly megzavarására alkalmat szolgáltatnak.

A magyar középosztály jövője nem kétségbeesztő s legyünk már egyszer tisztában azzal, hogy magának a gazdasági osztálynak tesszünk kárt azzal, ha mindig a felett panaszkodunk, hogy a középosztály pusztul és gyöngül s hogy a magyarság ügye van általa veszélyeztetve. Hagyjunk fel a panaszokkal és az üres jelszavak helyett köveszük azt az utat, melyet Széll Kál-

mán miniszterelnök jelölt ki számunkra a gazdasági funkciók egyenlő támogatásával.

Az aradi főispán beiktatása. Aradról írják, hogy Urbán Istvánt, az új főispánt november 7-én fogják hivatalába ünnepiesen beiktatni. November 8-án lesz Aradmegye közgyűlése. A beiktatás ünnepére a szomszéd törvényhatóságokat is meghívják.

A tízes bankók. A legutóbbi napokban a két pénzügyminiszterium és az Osztrák-Magyar Bank képviselői között megbeszélések folytak Bécsben, amelyeknek tárgyát a 10 frtos, illetve 20 koronás bankjegyek forgalmának kontingentálása képezte. A két kormány a bank vezetését abba a helyzetbe hozta, hogy saját belátása szerint és az említett kategóriába tartozó bankjegyek iránt a legközelebbi időben várható nagyobb szükséglet mérvéhez képest azoknak forgalmát olyképp szabályozza, hogy az e tekintetben felmerülő igényeket mindenütt elegendőképp kielégíthesse.

Az ügyvédi kamara közgyűlése.

Debreczen, október 15.

A debreczeni ügyvédi kamara tegnap rendkívüli közgyűlést tartott, melynek egyedüli tárgyát az országos ügyvédi gyám és nyugdíjintézet tárgyában az igazságügyminiszterhez teendő felterjesztés képezte.

A gyűlésen az ügyvédek az ügy fontosságához méltóan nagy számmal jelentek meg s a vidékről is bejöttek, hogy a közérdekű ügy tárgyalásában részt vehessenek.

A gyűlés lefolyásáról tudósítónk a következőkben értesít:

A debreczeni ügyvédi kamara tegnapi közgyűlése rendkívül látogatott volt s a mi szokatlan jelenség, a fontos kérdés a vidéki tagok közül is többieket részvételre indított. Ott voltak a vidéki tagok közül: Szolnokról: Pólya Béla, Kerekes Géza. Nyiregyházaról: Fejér Imre, Halasi János. Bőször-

rakozás után egy fogat állott meg a kapu előtt, melyre a hordár e szavakkal mutatott:

— Ez a miniszter fogata.

A hintó belsejéből egy előkelő külsejű őszbecsavarodott szakállu ur szállott ki. Épen a lépcsőn akart felhaladni, a midőn kellemetlen meglepetésére Libero asszony elállta az utját.

Libero asszony meghajtotta magát és így szólt:

— Bocsásson meg, miniszter ur, hogy háborgatom, de azért jöttem, hogy állást kérjek fiam számára, ki tisztviselő és jó bizonyítványokkal rendelkezik. Libero József Pontebbából, 27 éves...

A miniszter félbeszakította és röviden válaszolt.

— Nincs semmiféle állás.

És az eléje tartott levelet még figyelmeire sem méltatva, haladt fel a lépcsőn.

Rozetta asszony cseppet se volt meglepve és hangosan köszönve szerényen félreállott. Azután ismét a hordárral beszélgetett, a kinek egy lirát ajándékozott. Ez viszont egy öreg urra mutatott e szavakkal:

— Ez az első miniszteri tanácsos, nagyon nagy ur!

Rozetta rögtön eléje lépett a mit sem sejtő öreg urnak és elmondta neki mondatát:

— Bocsánat, tanácsos ur, hogy háborgatom, de...stb.

Az öreg urat szemlátomást kellemetlenül érintette a beszéd.

— Mit törődöm vele! — szólt mogorván, mire Rozetta nyugodtan visszalépett. Egy kis oszteriba ment, a hol valamit evett. Délután ismét a kapu előtt foglalt állást a

nagy forróság daczára. Öt óra tájban a miniszter eltávozott a hivatalból és ebédre ment. Alig ért a lépcsőre, már előtte termett Rozetta asszony és újra kezdte:

— Bocsásson meg miniszter ur, stb.

A miniszter nem tudta, mit tegyen. Csak röviden válaszolt:

— Még mindig itt áll? Nem segíthetek rajta.

És elhajatott.

Másnap reggel a derék szicíliai asszony ismét a kapu előtt állt. Nemsokára jött az öreg tanácsos. Mélyen meghajolt előtte és elmondta kérelmét.

— De jó asszony — válaszolt az öreg ur félig haragosan, félig csodálkozva, — ez mit sem használ önnek. Nagyon sok a pályázó.

— De az én fiam nagyon tehetséges és igaz barátja a kormánynak.

— Jó, jó, — mormogott az öreg és otthagya.

Egy óra mulva jött a miniszter, kit ugyanazokkal a szavakkal fogadott Rozetta asszony, mint tegnap.

— Ez már szemtelenség, — kiáltott a miniszter, — majd lecsukatom.

— Majd kieresztenek és akkor újra kezdem. Hiszen nem loptam.

A miniszter a fejét rázta. A midőn délben a hivatalból távozott, már körültekintett. Csakugyan, az asszony ismét ott állott, mire a miniszter intett egy rendőrnek, ki Libero asszonyt letartóztatta. Ez fájdalmasan esett az asszonynak, de el volt rá készülve, sőt fiát is előre figyelmeztette erre az eshetőségre.

Huszonegy óráig tartották benn, kikérdezték, jegyzékbe vették és azzal az intéssel bocsátották ki, hogy többé meg ne

lássák a miniszterium előtt, hanem utazzék haza. — E helyett egyenesen a miniszterium elé sietett és egy nagy vörös napernyőt is vitt magával a nap forrósága ellen.

A minisztert kinosan érintette, a midőn az asszonyt ismét megpillantotta. De most már rövid beszédbe bocsátkozott vele.

— Jó asszony, a mit ön kíván, azt nem lehet teljesíteni, legalább ilyen uton nem. Adjon be folyamodványt.

— Ezt cselekszi a fiam már hónapok óta, de hiába, pedig szorgalmas és hü hivatalnok volt mindig. Azért jöttem helyette személyesen kérelmezni.

— És meddig folytatja ezt?

— Ha muszáj, akár egy esztendeig, — válaszolt nyugodtan az asszony.

— Talán megőrült? — kiáltott a miniszter ijedten. — Hiszen ezt nem lehet kibírni.

— Adjon hát a fiamnak egy kis hivatalt.

A miniszter fejcsóválva ment tovább. Szükségtelennek tartjuk a következő nap eseményeit elbeszélni. Rozetta asszony nem engedett. A rendőrség ismételten elvezette, de ő mindannyiszor visszatért a miniszterium kapuja elé. Fia könyörgött neki, hogy hagyja abba, ugy sem használ semmit, de ő mosolyogva válaszolt:

— Dehogyan nem. Csak még egy kis türelem, nem tarthat már soká.

És tényleg nem tartott soká, már néhány nap mulva kitört a válság.

Péntek délelőtt Rozetta asszony ismét szokott helyén állott. Tizenegy óra tájban odaérkezett a miniszter, a pénzügyminiszterrel beszélgetve. De ez egy cseppet sem akadályozta a derék asszonyságot abban, hogy

ményből: Ujvárosi Szabó Lajos, Kunhegyes-ről: Dr. Végh Sándor stb.

A gyűlést Márk Endre elnök nyitotta meg s üdvözlővén a megjelenteket, előadta, hogy a gyűlés egyedüli tárgyát az ügyvédi gyám és nyugdíjintézet kérdésében az igazságügyminiszter által a kamarához intézett leiratban foglalt kérdésekre teendő felterjesztés megállapítása képezi. Váolja a kérdés történeti fejlődését s visszaillesztést vet azon intézkedésekre, a melyeket e tárgyban a budapesti ügyvédi kamara kezdeményezésére előbb a szegedi, majd a millenaris budapesti ügyvédgyűlés végzett. A miniszter által feltett kérdéseket a budapesti ügyvédi kamara által kidolgozott javaslat és alapszabálytervezettel együtt a kamara az állandó választmánynak adta ki, mely azokat egy öt tagú bizottsághoz tette át. E bizottság javaslatát a választmány tárgyalás alá vette s ez azon javaslat, mely a közgyűlés tárgyát képezi. A választmány ezenkívül elnökét és egyik tagját kiküldötte a Budapest f. évi okt. 10. és 11. én tartott országos értekezletre, mely a kamarák küldötteiből alakult. E gyűlésen az ország kamaráinak nagyrésze képviseltette magát, amennyiben 27 kamara közül 20 kamara küldötte jelent meg. Ez értekezlet kimondotta, hogy az ország ügyvédi gyám- és nyugdíjintézet felállítását kívánja kényszerbelépéssel, a kérdés egyéb részleteiben a választmány javaslata és az országos értekezlet álláspontja között eltérések mutatkoznak, melyeknek elnök az értekezleten kifejezést adott, megismertetvén ott a választmány javaslatát.

Ezután elnök előterjeszti a miniszter által feltett kérdéseket s felhívja a titkárt az igazságügyminiszter leiratának felolvasására, mi megtörténvén, azon kérdés tárgyalatott, hogy a tárgyalási rend miként állapíttassék meg s határozatott, hogy előbb elvi megállapodások fognak eldönteni s csak azután fog a gyűlés a részletes tárgyalásba becsatlakozni. Minek folytán feltetett a kérdés: Szükséges-e az országos ügyvédi gyám- és nyugdíjintézet felállítására? Takács Ferenc a kérdést akként kívánja feltétetni mint az a miniszteri leiratban foglaltatik.

Kerekes Géza a kérdést akként kívánja formulálni, hogy előbb az tárgyalassék:

illetelmesen elő ne adja mondókáját. A zaklatott miniszter erősen felkiáltott:

— Vigye el az ördög, még megbolondulok tőle!

Ez nem volt előkelő beszéd és a pénzügyminiszter csodálkozva nézett különben oly nyugodt és kimért modoru kollégájára.

— E csekélység ennyire felizgatja önt, kolléga? — kérdezte csodálkozva a pénzügyminiszter, miközben az ültetvények felé irányozták lépteiket.

— Csekélység? — kérdezte izgatottan a miniszter. — Hát tudja ön, hogy ez az asszony 14 nap óta folytonosan a sarkamban van?

— Hát mit akar? — kérdezte a pénzügyminiszter, mire a közgazdasági miniszter elmondta neki az asszony kívánságát.

A pénzügyminiszter mulatságosnak találta az esetet.

— Majd kevésbé mulat rajta, ha egyszer nyakára küldöm ezt a szörnyű asszonyt, — fenyegetőzött a közgazdasági miniszter.

— Akkor egyszerűen állást adnék a fiának. Mert ismerem a szicíliaiaknak ma-kacsságát. Küldje hozzám, kolléga, majd alkalmazást adok a fiának az adókezeléségnél.

— Nagyon hálás vagyok érte kolléga. Délután öt órakor az öreg tanácsos e szavakkal fordult az állhatatos asszonyhoz:

— Jó asszony, az ön fia állást kapott az adókezeléségnél, vigye oda papírjait.

— Tudtam, hogy ez lesz a vége! — szólt Rozetta asszony és oly hálásan köszönte meg az öreg urnak jóságát, hogy ez egészen élelérzékenyült.

Othon pedig búske boldogsággal beszélt el, hogy mikép sikerült fiának állást szerezni.

Mirring Emil.

Kívánjuk-e az intézet felállítását s azután az, hogy törvényhozás utján kívánjuk-e azt vagy másként. Dr. Kola János ismerteti a miniszter álláspontját, melyet e kérdésben elfoglalt s a kérdést úgy kívánja feltétetni, hogy szükséges-e az intézet felállítása s hogy arra más felelet ne adathassék, mint az, hogy igen. Többek felszólalása után a gyűlés egyhangu határozattal kimondotta, hogy az országos ügyvédi gyám és nyugdíjintézet felállítására szükséges.

A második kérdés az volt, hogy az intézetnek törvényhozás utján felállítására szükséges-e? Titkár felolvassa az állandó bizottság javaslatát.

Márkus Lajos úgy véli, hogy miután a miniszter a megengedő törvény hozatalára kíván választ s e kifejezésre bizonyára súlyt helyez, e tekintetben nyilatkozni szükséges.

Takács szerint csakugyan fontos, hogy megengedő vagy kötelező törvény hozassék-e s miután a választmány kötelező törvényt kíván, ez kifejezetten kimondandó. Ezután felolvastatnak a választmány idevonakozó prozozicziói, melyek az egyénekenkénti kényszer elvét tartalmazzák akként, hogy mi-helyt valamely kamara tagjává lesz az ügyvéd, azonnal e tény által tagja legyen az országos nyugdíjintézetnek és csak abban az esetben, ha az intézet felállítására ily egyéni kényszer elve alapján elvárhatóan akadályokba ütköznek, pártolja a választmány az intézetnek a kamaránkénti csatlakozás elvi alapján leendő felállítását.

Halasi János különös jóakaratot a miniszter részéről az intézet felállítására iránt nem lát, tehát azt kívánja, hogy oly határozat hozassék, mely teljesíthető legyen azon esetben is, ha azt nem az ország összes kamarái kívánják, tehát a csatlakozás elvét mondja kívánatosnak.

Dr. Löfkovits Márton úgy látja, hogy a kérdéstől eltérés történt. A főelvet abban látja, hogy kimondassék, hogy megengedő, vagy kötelező törvény alkottassék s a kényszerfizetés elvére van fektetve.

Dr. Kola János: A mostani rendtartás a kamarákat független testületeknek ismeri. A miniszter azon álláspontra helyezkedett, hogy ha a kamarák mint autonóm testületek tanácskoznak, közös határozat hozatalánál, mely az intézet felállításához szükséges, a többség nem majorizálhatja a kisebbséget. Ezt kívánja az intézet létesítésénél figyelembe venni.

Dr. Bakonyi Samu: Nem vár jót a minisztertől s nem kívánja az intézet felállításának lehetőségét a kormányra bízni. Rekriminációkba becsatlakozni nem akar, de azt tapasztalja, hogy maguk az ügyvédek is hibásak az intézet felállításának halogatásában; hiányzik az összetartozás érzete s a testületi szellem. Használják fel azon kedvező hangulatot, mely most örvendetesen megnyilatkozott, éljenek jogaikkal s fogadják el az állandó választmány javaslatát. Kényszer akar. A választmány bölcsességét mutatja, hogy nem akarja az elérhető eredményt kockáztatni. A kérdés csak az, hogy valamennyi ügyvédre vagy a kamarákra nézve legyen-e kötelező a törvény.

Dr. Nagy Lajos: A miniszter a megengedést a rendtartás alapján mondja ki. A leirat kifejezése azonban csak fél munkát jelent. A nyugdíj kérdése megoldható szövetkezés, vagy törvény alapján. Nekünk azt kell mondani, hogy oly törvény hozassék, mely megvalósítja az intézetet. Ez a választmány határozata: Ezt fogadja el.

Pólya Béla: Aggályai vannak azért, hogy az elérhető jót a később elérhető jobbért kockáztatjuk. A miniszter az adott helyzettel számol. Felmerült a kérdés, hogy a mostani törvény alapján a nyugdíjárulékokat nem lehet behajtani, ez a miniszter véleménye is, most tehát azt kérde, hogy a tagdíjhátralékok behajtását megengedő törvényre van-e szükség vagy nincs. Intencziója, hogy ez a kamarák csatlakozása utján állapíttassék meg. Most pedig a kamara egyénekenkénti kényszer akar. Helyesebb ha

a csatlakozás elvét fogadjuk el, a kevesebbet nem riskirozzuk a többért.

Kerekes Géza: Pólya elé vág egy másik kérdésnek. Egyelőre arról van szó, hogy trvhozási intézkedésre van-e szükség. Bakonyihoz csatlakozik, tehát a választmány álláspontján áll. Sem szövetkezeti, sem más uton megoldást nem képzel.

Többek felszólalása után egyhangulag határozatott, hogy:

„nemesak kívánatosnak, hanem szükségesnek is tartja a kamara, hogy az intézet a kényszerfizetés elvén alapítva felállíttassék s kívánatos, hogy a belépés egyénekenkénti kényszer alapján történjék s csak az esetben, ha ily törvény hozatala elvárhatóan akadályokba ütköznek, pártolja a kamara a kamaránkénti csatlakozás eszméjét.“

Ezután tárgyalatott azon kérdés, hogy ha a kamaránkénti csatlakozás eszméje állapíttatnék meg a törvényhozás utján, mily állást foglaljon el a kamara a tagdíjhátralékok behajtására vonatkozó intézkedések tekintetében. Tehát ha a kamarák kötelességük elmulasztása miatt kizáratnának, ez a kizárás a kötelességteljesítő tagokat is sújtaná, ellenben ha megengedhetőnek tartjuk a tagok egyénekenkénti benmaradásának lehetőségét a kamarák kizárása esetén, ez a körülmény az intézet alapját képező illetmény kiszámítási táblázatának adatait zavarná meg, mert sok költséget okozna a behajtás.

A budapesti kamara alapszabálytervezete a részletes tárgyalás alapjául elfogadtatott a választmány által tett módosításokkal együtt.

E tárgyalásból fontos határozatokként kiemeljük, hogy az intézet elnöke a közgyűlés által választassék, nem pedig mint a budapesti kamara javasolja, hogy az elnök a budapesti kamara elnöke legyen. A közgyűlés tagjai számának meghatározásánál kimondatott, hogy minden kamara kétszer annyi tagot küldjön a közgyűlésbe, amennyit a központi választmányba.

Több kevésbé fontos módosítás után a választmány javaslata elfogadtatott s a választmány megbízott, hogy a felterjesztést ily értelemben tegye meg.

Elnök az ülést berekesztvén, meghívta a tagokat az Angol-Királynő éttermében barátságos ebédre. Az ebéd a legkedélyesebb hangulatban folyt le. Rácz Károly kitünő zenekara s Hauer Berezi jó konyhája nagyban hozzájárultak a jókedv élesztéséhez.

A menu a következőleg volt összeállítva:

Csirke ragout
Tok, tartárral
Bélszín, pástétommal
Sülték: Malacz és szárnyas
Compot, saláták
Turós és almás rétes
Giardinetto
Sajtok
Kávé
Borok: Homoki kadarka
Érmelléki bakar
Egri vörös.

Az ebédén sok humoros és komoly tósztt hangzott el, a mi nem is lehetett más-kép ott, hol annyi szónoki hév és ambiczió várta, hogy kifejezésre jusson.

SZINHÁZ.

A z a n y a f ö l d.

Eredeti népszinmű 3 felvonásban. Irta: Géczy István. (Először színre került a debreczeni színházban 1900. október 14-én.)

Géczy István, a Gyemesi vadvirág szerencsés szerzője, mióta ezt a darabját előadták, több darabot irt meg. Ezek közül a láttunk mi is egyet, a Sárdy házat.

Géczy azok közé az írók közé tartozik, kikben érzés van. Ezt az érzést Géczy minden darabjában kifejezve találjuk. Nézeteket és ismereteket el lehet sajátítani, de az érzést nem, az az ember lelkében él, vagyis az érzés maga az egyén.

Ebből az érzésből, mi az ember lelkében él, fakadhat csak az igazságosság közvetlenül, mely természetesen meggyőző erővel is bír.

Géczy azok közé az írók, helyesebben színműírók közé is tartozik, kik mikor darabjokat írnak, maguk előtt látják azt eljátszani, nem a színpadon, hanem magában az életben. Innen van az, hogy Géczy minden darabjában megtaláljuk az igazságot s minden darabnak főkéllékét: a cselekményt.

Es ezt találjuk fel ebben a darabjában is, melyet tegnap látunk először a debreczeni színpadon.

A darab tárgya érdekesen van egybefűzve a cselekménnyel s ezt teszi vonzóvá, széppé a darabot. A szépnek czélja a gyönyörködtetés. Egy szindarabnál a szépet azonban nemcsak az egyes u. n. kedves jelenetek, hanem a cselekménynek közvetlen hatása is előidézhetheti. Ezt láthatjuk az Anyaföldnél is.

A darab tárgya igen érdekesen van megválasztva. Modern, mindnyájunk által jól ösmert eszme van a darabban s ez az eszme a szociálizmus, mely eszmék az anyaföldből fakadtak ki. A mai rendbontó s társadalmunkat felforgató u. n. szociálizmust viszi a színpadra s érdekesen, vonzóan dolgozza fel s kimutatja, milyen káros hatással van az u. n. szociáldemokrácia a munkásnépre. Ezt az eszmét vette Géczy darabja tárgyául, cselekményeül. Nem foglalja darabjában ennek azon eszmének fejtegetésével, hanem az az eszme az ő darabjában csak tárgy. Rövid, odavetett szavakban foglalkozik csak a szociálizmussal. Ez az eszme csak eszköz volt a darab megírásához, melyben eredetiség, hűség s igazság van.

A darab minden jelenetén meglátszik Géczy hatalmas keze s írói talentuma. Újlag bebizonyította, hogy ő ismeri a népet, annak életmódját, szokásait — s a mi fő, gondolkodását is. Igazi magyar beszéd csendül meg a színpadon, melyet jólesik hallanunk. Az egyes jelenetek megrajzolásában is mesternek mutatkozott.

Talán helytelenül is választotta meg Géczy darabjának elnevezését. Inkább nevezhető a darab drámának, mint népszínműnek. Igaz ugyan, hogy a népelettel foglalkozik, de a darab feldolgozása, komolysága s maga az egész cselekmény inkább drámának nevezhető, mint népszínműnek.

A közönség — bérlétszünet lévén — nem nagy számban volt jelen a premiéren; a páholyok tántogtak az ürességtől. Így még véleményt sem mondhatunk, hogyan is fogadta hát a közönség az új darabot. Az a kevés számú intelligens közönség, ki a földszinten jelen volt, megelégedve távozott a színházból.

Az előadás — habár meglátszott, hogy az összbetanolás nem teljesen korrekt — jó volt. Ezt főként a szereplőknek köszönhetjük.

Legszébb sikert az este **Bartha István** (Sólyom András) aratott. Az egyszerű földművelőt elbűnk tárta a maga valóságában, minden tulás nélkül. Hatásos volt utolsó felvonásbeli haldoklási jelenete, melyet igaz érzéssel játszott meg.

Kállay Lujza tüzzről pattant parasztemenyecke volt s énekszámáival nagy hatást ért el.

Perényi Margit ügyesen játszotta a fiatal leány szerepét s szépen is énekelt.

Ordry Árpád (Erős János) bebizonyította, hogy népszínművekben is jó, használható tagja a társulatnak.

Péchy népszínművekben teljesen beválik, s mint népszínmű énekes is mindenkör számíthat sikerre.

Tanay az erőszakos, hatalmaskodó főszolgabíró szerepében érdemes alakítást nyújtott; maszkja azonban inkább egy fiatal gazdászgyerekre vallott, mint egy főszolgabíróra.

Szabó Irma, **Makray**, **Breznay Anna**, **Karacs** hozzájárultak a sikerhez. A rendezés kifogástalan volt. A darabot ma megismétlik.

l. j.

A nagyváradai színház megnyitása. Nagyváradnak holnap ünnepnapja lesz. Ekkor nyílik meg a Szigligeti színház, melyet, a nyáron építettek. — A város ünnepi díszit ölt ez alkalomból. A törvényhatóság 3 órákor díszközgyűlést tart, melyen a színház ünnepélyes megnyitását jegyzőkönyvben örökítik meg. Este 7 órákor lesz az első, megnyitó előadás. Az ünnepi előadást társaslakomá követi.

HIREK.

Emléket Fazekas Mihálynak!

Hetvenkét év óta alusza siri álmat Fazekas Mihály, a Ludas Matyi szerzője, Debreczennek egyik legkiválóbb és leghasznosabb polgára.

A fejfát, melyet friss hantja felé állítottak, a mely emberöltőkkel ez előtt elkorhad, elpusztult, máig sem, soha sem váltotta fel maradandó kő. A kossuth-utcai temető ezernyi emléktáblái közül egyen sem olvashatjuk a Fazekas Mihály nevét. A budapesti fűvészkertben emlékkő óvja Fazekas Mihálynak, a Magyar Fűvészkönyv írójának nevét a feledéstől.

A Ludas Matyi tiznél több kiadást ért, kisebb költeményei mélyreható életrajzzal kísérvé, nemrég jelentek meg. A debreczeni Csokonai-Kör emléktáblát helyezte el lakóháza falán. Csak maga a debreczeni közönség mozdul meg nehezen, hogy régi kötelességét teljesítse.

Háromszor történt már kísérlet ennek a közönyösségnek megtörésére. Tíz év óta hosszabb-rövidebb időközökben épen e lap hasábjain hívták fel egyesek a közönséget Fazekas Mihály oszont nyugvóhelyének megjelölésére.

Rámutattak, hogy az ügy sürgetős. Mert már csak egy férfiú él, a ki a költő jeltelen sírjának helyét hitelesen meghatározhatja: **Tóth József**, a kollégium agg tanára, ki a költőnek rokona is.

Ez eredménytelen kísérletek után végre most a megvalósulás útjára tért ez az ügy. Kezébe vette maga a főiskolai ifjuság.

A maga kötelességének ismerte el ezen régi mulasztás helyrehozását.

A főiskolai Irodalmi Önképző Társulat tegnapi gyűlésén **Balkányi Kálmán** joghallgató, miután hosszabb értekezésben fejtegette Fazekas Mihálynak Debreczenhez való viszonyát, indítványozta, hogy a Társulat Fazekas síremlékének felállítására mozgalmat indítson. Az indítványt egyhangulag elfogadták Takács Endrének azzal a pótlásával, hogy a síremlék javára a tél folyamán Fazekas-émlékünnepet rendezzenek. A részletekre vonatkozólag a választmány fog határozni. — A gyűlésen még **Rács Lajos** olvasott fel hangulatos szép verseket s **Kincses László**, **Baja Mihály** és **Mirron Gerő** szavaltak.

— **A polgármester jubileuma** ügyében a végleges programot legutóbbi ülésében állapította meg a rendező bizottság. E szerint az ünnepség programja a következő:

Október hó 17-én este 7 órákor díszelőadás a színházban. — Színré kerül „Könyves Kálmán” dráma, a melyet tabló s alkalmi óda előz meg. A díszelőadás a közönség estélyöltözékben jelenik meg.

Október hó 18-án délelőtt tíz órákor Debreczen város díszközgyűlése Bika-szálloda nagytermében, a melyen **K. Tóth Kálmán** Debreczen közönsége nevében üdvözlö a polgármestert és átadja az aranykönyvet. A polgármester válasza után a közgyűlés véget ér.

A közgyűlés után a városházán a tisztikar nevében **Komlóssy Arthur** főjegyző üdvözlö a jubilánst s a tisztikar albumját adja át.

Este 6 órákor gyülekezés a főiskola udvarán, a honnan fél hét órákor lámpionos menet indul a polgármester Kossuth-utczai lakása elé. Ott a dalosegyesületek szerenád-dal tisztelik meg, Debreczen közönsége nevében pedig dr. **Bartha Béla** akad. ig. fogja üdvözölni.

Este 8 órákor díszbankett a Bika szálloda nagytermében.

A polgármester jubileuma iránt érdeklődő közönséget ez uton is értesíti a rendező bizottság, hogy a díszközgyűlés iránt oly rendkívüli érdeklődést tanúsított a hölgyközönség, mikép a páholyjegyek teljesen elfogytak. A rendező bizottság azonban, hogy a jelentkezők igényét lehetőleg kielégítse, tegnap sürgős intézkedést tett, hogy a Bika szálloda dísztermében a hölgyközönség részére még két díszes emelvényt állítsanak. Azok tehát, a kik páholyjegyet nem kaptak, az emelvényre szóló ülőhelyek jegyeiért sziveskedjenek **Mihalovits Gyula** urhoz (Városház I. em. 7. ajtó) fordulni.

Itt jegyezzük meg, hogy az este tartandó díszbanketten hölgyek is részt vehetnek s kéri is a rendező bizottság a hölgyközönséget, hogy bankett jegyeik megváltása iránt lehetőleg holnap, kedden estig intézkedni sziveskedjenek, hogy a bankett teritékek száma pontosan megállapítható legyen. — Bankett jegyek **Szent-Királyi Tivadar** főtéri üzletében kaphatók.

Simonffy Imre kir. tan. polgármester tiszteletére csütörtökön este fél hét órákor rendezi Debreczen közönsége azt a fényes lámpionos menetet, amelyben csaknem másfél ezer ember fog részt venni. Az eddigi bejelentések szerint a gépjavitó műhely munkásai négyszáz, az ipartestület száz, az István gőzmalom munkásai kilenczven, a dalegyület hatvan, az állomás személyzete ötven, a máv. altisztek ötven, a főiskolai énekkar ötven, a jogász segélyegylet ötven, a Zion betegs.-egylet ötven, a Petőfi dalkör ötven, az iparos ifj. dalegyület harmincz, a gazdász ifjuság harminczkét, a Szent László dalegyület huszonöt, a kereskedelmi Csarnok huszonöt, a polgári kerékpáros egylet husz, az ács ifjuság dalegylete husz, a debr. kerékpár-egylet tizenöt, a kereskedő társulat husz, vendéglős ipartársulat tíz, pinczéregylet tíz, önálló munkás betegpénztár tíz lámpionossal vesznek részt a menetben. A gyülekezés este hat órákor, az indulás fél hétkor lesz a főiskola udvaráról. A polgármester háza előtt a dalos egyesületek szerenádát adnak s az üdvözlő beszédet Debreczen közönsége nevében dr. **Bartha Béla** akad. igazgató fogja megtartani.

— **A debreczeni tanári kör Wlassics-hoz.** Tudvalevő, hogy a múlt héten benyújtott költségvetés kedvező tételeket foglal magában az állami tanárookra nézve, akiknek most teljesül régóta hangoztatott jogos kívánságuk, t. i. az eddigi egyharmad helyett felerészben jutnak be a IX. fizetési osztályból a magasabb VIII. osztályba. — A debreczeni tanári kör megragadta mindjárt alakuló gyűlésén az alkalmat, hogy ezért köszönetet nyilvánítson **Wlassics** miniszternek. Tegnapi gyűléséből a következő táviratot intézte **Wlassics** közoktatási miniszterhez:

„A debreczeni tanári kör mély tisztelettel és hálás érzellemmel üdvözlö Nagyméltóságodat azon felemelő jóindulataért, melyet az 1901. évi költségvetés keretében az állami középiskolai tanárok érdekében tanúsítani méltóztatott.”

— **A jótékony nőegylet gyűlése.** A debreczeni jótékony nőegylet tegnap délelőtt a nőegyleti árvaház nagytermében választmányi ülést tartott **Veressné Szathmáry Teréz** urnó elnöklésével, melyen jelen voltak: **Szabó Kálmánné** alelnök, özv. **Brunner Edéné**, **Béressy Sámuelné**, **Aron Manóné**, **Konez Ákosné**, **Berger Jenőné**, dr. **Balkányi Miklósné**, **Tikos Istvánné**, **Sass Béláné**, **Jabloneczay Kálmánné** és **Györfly Józsefné** v. tagok, **Szücs Kálmán** pénztáros és **Konez**

Ákos titkár. A jegyzőkönyv felolvasása és hitelesítése után titkár bejelentette, hogy az árvaügyi bizottság megválasztott tagjai a választást elfogadták és köszönő levelükben felajánlták tevékenységüket. Bemutatja továbbá a városi tanács végzését, melyben értesíti a jótékony négyületet arról, hogy hajlandó a 7 éven felüli, közellátásra szoruló árva leánygyermekeket a négyület árvaházába az előzetesen megbeszélt feltételek mellett elhelyezni. A négyület a városi tanács átiratát köszönettel tudomásul vette, megígérve az árva szeretteljes gondozását. A titkár ezután bejelentette, hogy **Simonffy Imre** kir. tanácsos polgármester f. hó 18-án ünnepi polgármestersége huszonöt éves jubileumát és kapcsolatban ezzel bemutatja azon üdvözlő levelet, melyet a jótékony négyület küld az ünnepeltnek. A négyület választmánya a diszközgyűlésen testületileg jelenik meg. Majd az őszi gyűjtés került szóba s a választmányi tagok a legnagyobb szíveséggel vállalták magukra a gyűjtés ügyét. A pénztáros jelentette ezután, hogy a **Dobray** hagyatékából dr. Nagy Lajos végrendeleti végrehajtó 1600 koronát küldött a négyületi árvaháznak és népkonyhának. A választmány elhatározta, hogy a nemeslelkű hagyományozó nevét jegyzőkönyvben megörökíti. A választmányi ülés végén **Koncz Ákos** titkár üdvözölte egy hosszabb beszédben **Veressné Szathmáry Teréz** urasszonyt nevenapja alkalmából s a választmány nevében áldást és erőt kívánt a négyület ügyeinek további vezetéséhez. Az elnök, ki hosszú éveken keresztül önfeláldozó szeretettel és páratlan buzgalommal vezeti az együletet, meleg szavakban mondott köszönőt a megemlékezésért, biztosítva a négyületet, hogy a jövőben is szeretettel fogja szívén viselni az árva és szegények ügyét.

— **Olcsó multság.** A *Vidám Versék* című tréfás verseket tartalmazó diszesen kiállított kötet most feleárban, **egy koronáért** kapható lapunk szerkesztőségében, valamint a könyvkereskedésekben is. Ajánljuk olvasóink figyelmébe e mulattató könyvet.

— **Korai hervadás.** Mély gyászba borította a halál dr. **Kardos Samu** ügyvédet és családját. **Piroska** nevű két éves kis leánya néhány napi szenvedés után ma reggel elhunyt. Az ártatlan kis halottat holnap, kedden d. u. 2 órakor viszik a szülék **Piacz-utca 58. sz. a.** lakásából az örök nyugalom helyére. A halálesetről a következő gyászjelentést vettük:

Dr. **Kardos Samu** és neje **Englender Malvin** mint szülék, **Kardos Margit**, **Etel**, **Giza**, **István** és **Anna** mint testvérek, fájdalomtól le-sújtott szívvel jelentik, hogy ártatlan kis leányuk, illetve testvérkéjük **Piroska** két és fél éves korában, f. hó 15-én, rövid szenvedés után elhunyt. A korán letört bimbót f. hó 16-án délután 2 órakor temetik **Piacz-utca 56-ik szám** alatt lakásunkból, mely végtisztességtételre rokonainkat és ösmerőseinket bánatos szívvel meghívjuk. Debreczen, 1900. október 15.

— **A „Polgári Kerékpáros Egyesület” versenye.** Tegnap délután tartotta meg a „Polgári Kerékpáros Egyesület” házi kerékpárversenyét. Szép számú és intelligens közönség nézte végig az érdekes versenyt, kár, hogy a kissé hűvös idő nem épen kedvezett neki. Összesen hét verseny volt s valamennyire nagy számmal jelentkeztek. Ez okból a megnyitó versenyt előfutamból kezdte, meg az előfutamból győztesként kikerült négy, első, névszerint **Kövesi Rezső**, **Friedmann Elemér**, **Ehrenreich Jenő** és **Fenyvesi Jenő** vett részt a megnyitó versenyben. Elsőnek **Kövesi**, másodiknak **Ehrenreich** és harmadiknak **Fenyvesi Jenő** érkeztek be.

A program II-ik pontja a junior verseny volt (1000 méter) Hárman indultak. Első volt **Fenyvesi Béla**, második **Magyar Bertalan**.

II. Senior-verseny. (1000 méter). Hárman versenyeztek 1. **Veress István**, 2. **Vági Izsó**. 3. **Kulesár Gábor**.

III. Egyleti verseny. A két előfutamból győztesként kikerült **Kövesi Boldizsárt**, **Weisz Bertalant**, **Kövesi Bertalant** és **Ehrenreich Jenőt** bocsátották a döntő küzdelemre. Az első díjat **Kövesi**, másodikat **Ehrenreich**, a harmadikat pedig **Weisz Bertalan** vitte el.

IV. Főverseny 5000 méter. Heten indultak. Első **Róth János**, jó második **Kövesi Rezső**, harmadik **Kovács Gábor**.

V. Akadály verseny. (2000 méter.) Öten állottak fel. Elsőnek **Márkus Márton**, másodiknak **Kovács Rezső**, harmadiknak **Ehrenreich Jenő** érkezett be.

Az utolsó futam a vigasz-verseny volt, 2000 méter távolsággal. Heten indultak. Az első díjat **Kövesi Boldizsár**, másodikat **Friedmann Elemér** s a harmadikat **Weisz Bertalan** nyerte el.

A közönség a versenyek iránt mindig élénk érdeklődést tanúsított.

Este társasvacsorára gyűltek össze a versenyzők.

— **Felhívás.** A debreczeni jótékony négyület **Simonffy Imre** kir. tanácsos polgármester jubileuma alkalmából tartandó diszközgyűlésen testületileg fog megjelenni. Tisztelettel van szerencsém felkérni a debreczeni jótékony négyület tisztelt tagjait, hogy szíveskedjenek f. hó 18-án délelőtt fél 10 órakor **Veressné Szathmáry Teréz** négyületi elnök urnő lakásán összegyülekezni, honnan testületileg megy a négyület a diszközgyűlésre. Debreczen, 1900. október 15. **Koncz Ákos**, a debreczeni jótékony négyület titkára.

— **Halálozás.** **Polgár Orosz István** f. hó 13-ik napján esteli 6 órakor, életének 82-ik évében elhunyt. A boldogult földi részei ma délután 2 órakor a **Nagy Sándor-József-utczában** levő 8-ik számú házban tartandó rövid gyászszertartás után, a **Kossuth-utczai temetőben** helyeztetnek örök nyugalomra.

x **A kínai zavarok miatt** — mint a **Messmer** behozatali cég számos kérdezősködésre kinyilatkoztatja — a thea-árak emelkedése mostanáig még nem következett be, mert a legfőbbépeni termék, az 1900. évi aratás, a kínai kikötőket már elhagyta. Az új aratás **Messmer-féle** thea, mint eddig, bevásárolható az ismert eladási helyeken. **Próba-csomag** á 1, 1,25, 1,60 és 2 koronáért.

— **A rablógyilkos áldozata.** **Szilágyi Sándort**, az ondódi rablógyilkosságnak áldozatát tegnap délután temették el **Eötvös-utczai lakásáról** nagy részvét mellett.

x **Találtatott** egy arany női óra lánczostól, igazolt tulajdonosa álvetheti a **Magos-utca 15. sz. alatt**.

x **Férfi czipők, kizárólag csakis a legjobb minőségű férfi czipők** érkeztek **Fekete Jakab** úr dívat-, kalap-, fehérnemű és czipő-üzletébe. Debreczen, **Főtér**, kistemplom mellett. **Olcsó, szabott árak.**

x **Haponta egy kis megtakarítás** rövid idő alatt szép összegre növekszik, a mely minden háztartásnál figyelemre érdemes. Ilyen megtakarítást elérhetünk, ha a családok százozreibe kipróbált és kitünően bevált kávékeveréket: **babkávé** főlig **Kathreiner-féle Kneipp malata-kávéval** használunk. Ezáltal a kávéital szép, étvágygerjesztő színt kap és különös jó ízt nyer; egyuttal pedig az egészségre is üdvössé válik. Mindenütt, a hol ez a kávékeverék bevezetett, a legjobbnak bevált és az így készített kávé is mindinkább fokozódó előszeretettel élveztetik. Csak ne használjunk mást, mint a **Kathreiner-féle Kneipp malata-kávé**, a mely egyedül **babkávé** izzal bír. Ez mindenütt kapható, nyitva soha sem lesz árusítva, s a valódi csak az, a melyet az ismert **Kathreiner-csomagokban** adnak.

x **Vásároljon osztálysorsjegyet Lukács Vilmos bankházában** Budapest, V. Fürdő-utca 10. Egy egész 12 kor., egy fél 6 kor., egy negyed 3 kor., egy nyolcad 1 kor. 50 fillér.

— **Tolvaj cseléd.** **Kónya Juliánna** 20 éves cselédeány özvegy **Nagy Ferenczné Bethlen-utczai** lakásáról 30 korona értékű ruhaneműt lopott el. **Körözik.**

Képes levelező-lapok legújabb és legnagyobb választékban csak a Csokonai-papirkereskedésben kaphatók.

TÁVIRATOK.

— A „Debreczeni Ellenőr” eredeti táviratai. —

A képviselőház ülése.

Budapest, október 15. A képviselőházban ma tovább tárgyalták és befejezték a vigécz javaslatot. Ma **Hegedüs** miniszter beszélt hosszabban, mely után a javaslatot általánosságban elfogadták.

A részleteknél elfogadták **Barabás Béla** módosítását, hogy a törvény a külföldi ügy-
nőkökre is kiterjesztessék.

Ezután több mentelmi ügyet tárgyaltak.

A legközelebbi ülés esztörtökön lesz.

Szerencsés nyerők.

Budapest, október 15. **Vay Béla** báró, a főrendiház volt alelnöke az osztálysorsjáték legközelebbi húzásán százezer koronát nyert; a sorsjegy másik felét, százezer koronát, miszkolezi földművelők nyerték meg.

József főherczeg állapota.

Budapest, október 15. **József főherczeg** állapota már annyira javult, hogy járógéppel járni képes. Három hét múlva **Fiuméba** utazik. A király **Alesuthon** meg fogja látogatni.

A hitves után.

Budapest, október 15. **Pártényi rendőrfelügyelő** neje, kinek férjét a villamos a minap agyongázolta, bánatában meghalt. Három árva gyászolja az oly korán elhalt szülőkét.

Uti levelek párisi utamból.

VI.

Strassburgtól — Rheimsig.

(Folytatás.)

Chalon sur Marneban voltunk aug. 2-án. Terjedelmes síkság közepén fekszik a város, a melynek közelében **Attila** a világ legvéresebb esatáinak egyikét vívta **Aetius**-sal. **Catalauni** mező! mennyi vér fűződik nevedhez! A városban föl-alá járkálván, nagy népesödület okozói lettünk. A francia iszonyatos kívánsi fajzat s kíváncsiságában udvariattanná, mondhatni kiállhatatlanná lesz az idegenre nézve. Mi is jámbor idegenek, okát nem tudván a esödületnek, egykedvűen néztük, miként akad meg a közlekedés s miként nagyobbodik az emberáradat. Még a villanyos is megállt (lehet, hogy ott volt az állomása, de mi azt hisszük most is, hogy mi érettünk állt meg). Kérdezősködünk aztán ettől és attól, de mindenütt süket fülekre találtunk. Egyszerre csak futó lépésben közeledik két rendőr és egy rendőrbiztos, s minket szépen karonfogva bevisznek a rendőrséghez. A tömeg persze rohant utánunk. Elképzelheti mindenki, hogy milyen lelki állapotban voltunk ezen különös viselkedés miatt.

— Talán nem akarnak elzárni, vagy mi a menydörgős ménkü — fakadé ki — „hogy esapna belétek . . .” — cziprázta ki a koma.

De bizony úgy lett az, minket bekísértek, megmotoztak és vallatni kezdtek.

Honnan jövünk? Kik vagyunk? nem

olaszok vagyunk-e? hová igyekezünk? stb. stb. melyeket jóllehet értettünk úgy a hogy, de a melyekről tudomást sem látszottunk venni. Adtuk a tudatlant, hogy jobban egy kitanult gonosztevő sem adhatná. A köpezős rendőrtisztviselőt alapos guta kerülgette mérgében, mi pedig angol turistákhoz illően még a szempillánkat sem tartottuk érdemesnek arra, hogy igent vagy nemet intsünk. E közben már a rendőrpálya előtt állt meg a közlekedés, annyian tolongtak az ajtó előtt. Mikor már elégnék tartottuk a tréfát és miután ötvenszer a fülünkberágták, hogy az utlevél kell nekik, nagy hidegvérrel előkerestük okmányainkat és mély megvetéssel dobtuk az asztalra. — Mint az éhes szakál, úgy rohant nekik a biztos és miután 2-3-szor elolvasta és kellőleg megbotanizálta őket, ellypis alakú arcuzattal, mely bókók és hajlongások közepette kért mitőlünk, „nagyraőrő diákoktól” bocsánatot. Mi pedig felszedvén sátorfánkat, nagy zörgéssel csörtettünk ki az utcára, hol már akkor talán azt rebesgették, hogy Bresci társai vagyunk. A tömeg szétvált előttünk s mi, miképen Mózes a Veres-tengeren, átvergődöttünk a sokaságon.

Ettől a naptól fogva majd minden vámnál megállítottak bennünket és igazolásra szólítottak fel nem csekély bosszuságunkra.

A kis lengyel ember szerencsére nem volt akkor velünk, de másnap már találkoztunk vele az országúton és elbeszéltek neki a történeteket. Majd megpukkadt szegény nevében.

Együtt mentünk még egy darabig, de aztán elváltunk, mert ő nem volt hajlandó Rheimsnak felkerülni, mivel mentől előbb Párisban akart lenni. Így hát el kellett válnunk. Ugy megszerettük azt a kis emberkét, hogy alig tudtunk elválni tőle. Sokat köszönhattunk neki későbbi utazásainkban. Különösen a lelkünkre kötötte, hogy soha semmire a nevünket alá ne írjuk, mert az ilyen fiatal legényeket nagyon könnyen beiratják az idegen légióba, ami pedig egy a bizonyos halálal. Magyarul is megtanult egy kicsit az alatt a pár nap alatt és magyarul szólított bennünket. Engem például János bácsinak hívott. Elvezetett hallgatta a magyar nótákat, különösen a Kossuth nótát szerette, még Petőfit is olvagatta. Annyira művelt ember volt, hogy hallásból is megismerte Petőfiék egyik verséről, hogy nem eredeti, sőt azt is megmondta, hogy azt Béringertől fordította. De mi is kedveltünk neki és holdvilágos éjjeleken gyaloglás közben énekeltek neki a lengyel himnuszt magyarul, miközben a bus lengyel szomorúan dudolta utánunk sokat szenvedett nemzetének megható könyörgését. Nagy utazásai közben gazdag tapasztalatokat szerzett és érdekes néprajzi tanulmányokat mondott el nekünk.

Legtöbbit a francziákról beszélt. Már említettem, hogy nagyon haragudott rájuk és a világ legönzöbbs, legönhittebb és legbutább népének tartotta. Jellemezte is a francziákat, még pedig Caesari sylusban: Premier foi moi, deuxième foi moi seul et troisième foi de nouveaux moi (először én, másodsor én magam, harmadsor újra én.)

(Folyt. köv.)

Eredeti párbaj.

Charles Lecombe elvégezte a katonaiskolát és mint hadnagy egy Afrikában állomásozó ezredbe osztották be. Lehet-e megróni az alig husz éves fiatal embert, hogy a kabilokkal és beduinokkal kötendő ismeretség előtt néhány hétig még egyszer át akarta élvezni a párisi életet. Minő másképp lélegzik az ember a párisi levegőben, mint Lyonban, az ő szülővárosában, avagy abban a kis vidéki fészekben, a hol a katonaiskola tanítványai képviselték az előkelő osztályt.

Charles Lecombe tehát nagy szerencsésnek tartotta, hogy Párisban egy nagynénje él, a ki róla mint legidősebb unokaöccséről nagyon sokat tartott és a ki tőle megkövetelte,

hogy Afrikába távozása előtt néhány hétig nála szórakozzék. Így töltött el már pár hetet Párisban, kedvére kitombolva magát. Aurelie néni, atyja nővére, teljes szabadságot engedett kedvencének, ellátta mindig friss pénzmaggal és teljesen meg volt elégedve, ha Charles ebéd alkalmával hosszabb ideig elcsevegett vele és elykor-olykor a színházba is elkísérte.

Párisi tartózkodása utolsó estéinek egyikén a Theatre-Francaisba kísérte a fiatal katoná nagynénjét. Egy hírneves művész bucsufel lépte volt, a színház zsenfolásig megtelt és a csarnokokban nagy közönség tolongott. Így történt, hogy két elegáns ur, kik a becsületrendet viselték, sietségükben meglökték az unokaöccse karján haladó nagynénit. Charles ki új egyenruhájában igazán harciasan nézett ki, haragra lobbant a két ur ügyetlensége miatt.

— Talán azt hiszik, hogy korosmában vannak? — támadt rájuk nyers hangon.

— Szemtelen! — válaszolt mind a kettő egyszerre.

Charles Lecombe szíve mélyéig sértve érezte magát tisztai becsületében. Ököbe szorította markát és ütésre készült, a midőn a szándékában birtelen egy izmos kar akadályozta meg.

— Csak nem verekedünk utozagyerek módra, uram, — szólt az ösmeretlen. — Majd holnap alkalmat veszek magamnak önt udvariasságra tanítani. Itt a névjegyem.

— Én nem adhatom át az enyémet, mert csak rövid időre jöttem Párisba. Lecombe asszonynál lakom Rue Laffitte 27. sz. a.

Az urak Lecombe asszony felé fordulva könnyedén kalapot emeltek és távoztak. Charles hazavezette nagynénjét, kit az eset rendkívül felizgatótt.

A jó öreg néni egész éjszaka nem tudott aludni és ha néha a fáradtságtól elnyomva néhány perczre elszunnyadt, a legnyugtalanabb álmok gyötörték. Karddal átdöfve, halálosan megsebesülve látta unokaöccsét maga előtt. A szegény asszony a legkeserűbb szemrehányásokkal illette önmagát, hogy az összekocozást meg nem akadályozta. Azzal azonban tisztában volt, hogy a párbaj nem volt elkerülhető. Ezért meg sem próbálta unokaöccsét visszatartani, ámbár eleinte eltökélt szándéka volt, hogy a „drága jó fiut” másnap reggel semmi áron sem becsátja ki a lakásból.

Charles Lecombe másnap reggel kocsit rendelt magának. A névjegyem, melyet ösmeretlen hívója neki átadott, e szavak állottak:

„George de Gary, Rue Louis 48.”

Odahajtatott tehát. De e házban ilyen nevű urat nem ösmertek.

— Talán egy másik ilyen utca is van Párisban, kérdezte a fiatal hadnagy kocsisától.

— Igenis, hadnagy ur, a Palais Royal közelében.

— Hát akkor hajtson oda, de gyorsan, ha jó borra volt akar.

A keresett utca csaknem egy mértföldnyire fekszik emettől. Háromnegyed órai gyors hajtás után végre oda értek. A 48-as számot azonban sehogy se tudta megtalálni.

Charles magánkívül volt dühében.

— Most jut az eszembe! — kiáltott a kocsis. — Nyilván a St-Louis utcát keresi a hadnagy ur?

— Hát hajts, a hogy a lovad bírja! — kiáltott Charles kétségbeesetten.

Ismét eltelt egy fél óra, mire a harmadik Louis utcába értek, de itt sem tudtak semmit Gary utról.

— A gyáva ficzkó hamis kártyát adott, — gondolta Charles. — No csak a kezembe kerüljön valaha!

Erre ismét a kocsiba vetette magát és nénje lakására hajtatott.

Mielőtt ő Páris utcáit bekocsizta, Lecombe asszonynál egy egyenruhás ur jelentette be magát.

Bebocsátották.

— Asszonyom, — szólt az ur ünneplés és láthatólag elfogódott hangon — unokaöccse . . .

— Kegyelmes Isten, csak nem sebesült meg? — szakította félbe zokogva Lecombe asszony.

— Legyen nyugodt, asszonyom, unokaöccse él, sőt meg sem sérült, de szerencsétlen ellenfele az én drága barátom, épen most halt meg karjaim között. Kötelességemnek tartom, unokaöccsének menekülésénél segítségére lenni. Ön tudja, hogy a törvény újabban mily szigorúan üldözi a párbajozókat. Azt tanácsoltam neki, hogy egyelőre Londonba siessen.

Ő elfogadta tanácsomat. De nagyon kell sietnie. A rendőrség hihetőleg értesült már a becsületbeti ügy lefolyásáról. A dolog tehát nagyon sürgős. Miután pedig nincs ellátva pénzzel, arra kéri, asszonyom, szíveskedjék neki pénzt küldeni. Egyszermind megbizott, hogy szívélyes üdvözetemet adjam át asszonynak.

— Szegény jó Charles! És mindennek én vagyok az oka! Hát csakugyan nem láthatnám még egyszer?

— Ha nagyobb veszélyem nem akarja kitenni, akkor nem! A rendőrök minden pillanatban itt lehetnek. A dolog szerfelett sürgős, asszonyom!

Lecombe asszony zokogva nyujtott át a tisztnek 2000 frankot és számtalan üdvözetet küldött szerencsétlen unokaöccsének. Aztán karszékebe ült és forró könyeket ontott kedvencének tragikus sorsa felett.

Egyszerre katonás lépések zaja hallatszik az előszobából.

— Istenem, most jönnek a rendőrök! — sóhajtott Lecombe asszony és remegve nézett az ajtóra.

E pillanatban kinyílik az ajtó és Charles lép be derült hangulatban, de a hosszú kocsizástól meglehetősen kiéhezve.

— Boldogtalan! — kiáltott Lecombe asszony ijedten, hát azt akarod, hogy börtönbe vessenek?

— Börtönbe? — kérdezte Charles meg-hökkenve, — hát miért nénikém?

Kölesönös elamulásra csakhamar rájöttek, hogy két körmönfont csaló legújabb trikijének estek áldozatul, kik azóta valószínűleg már jó távol lehetnek Páristól. A jó néni hü szívére vall, hogy a takaros összeg elvesztése cseppet sem rontotta el a feletti örömet, hogy kedves öccsét ismét keblére zárhatta.

Nosoa E.

KÜLÖNFÉLÉK.

* **A taps történetéből.** A taps nem mindenütt szolgál a tetszés nyilvánítására. Livingstone, a híres utazó beszéli, hogy afrikai utazása alkalmával az őt kísérő alpalupal-törzsbeli néger asszonyok elénekelgettek szürkületől éjfélig is s az ének mellé fáradhatatlanul tapsoltak. A taps egyébiránt a kultúra alacsony fokán álló sok népnél szolgál az ének ütemének jelzésére. Ezt Európában is akárhányszor láthatni a magukat a cirikusokban mutogató vad néptörzsek előadásaikban; rendkívül érdekes azonban némelyiknek: a — mondhatni — tapsbeszéde. Így például a cipeták minden kérdésre tappal felelnek. Ha valaki azt kérdi egy cipeta embertől, jó irányban halad-e: a felelet egy tappból áll, ha hívják: kétszer tappol, jelöl, hogy azonnal jó. A délafrikai Cimuna község lakói egyformán tapsolnak, akár bocsánatot kérnek, akár köszöntik az idegent s ember legyen, a ki a taps különböző nüanszaiból kitalálja annak az értelmét. Lombroso szerint ma a vad néptörzsek beszéd helyett a dicséret, a gáncs a harag, a köszöntés kifejezésére és ilyenformán meg lehet az összefüggést találni a kulturáltak és a vadak tapsa közt, mert hiszen a színházban felhangzó taps is a ki-tüntetés, a dicséret jele.

* Jéggyártás a tropikus vidékeken.

India bizonyos vidékein a föld éjjeli melegkísugárzását ósídők óta jéggyártásra használják föl a benszülöttek oly módon, hogy lapos, likaosos tálat vízzel megtöltik és a föld lapos mélyedésén fekvő rizsszalma-retegre teszik. Kedvező körülmények között 15—20 foknyi meleg mellett is elég jég támad. Hovart szerint hasonló eljárás a jéggyártás a mexikói Kordillerák legmagasabb völgyeiben, mintegy 8—9000 lábnyi magasságban. A téli éjszakákon lapos vízzel megtöltött fatalakat tesznek ki a szabadba, a melyeken vékony, alig egy nyolczad hüvelyknyi jég réteg keletkezik. A jeget reggel összegyűjtik s a földbe vájt lyukakba elhelyezik s a földdel befödik. A föld alatt a jég egységes tömeggé lesz, melyet darabokra vágva, öszvéreiken a városokba visznek, hol mindig keresett jószág a jég.

* Családi jelenet. Fiu (a ki már ötnegyed óra óta ebédel): Van csemege is?

Apa (az asszonyhoz): Mit szólsz ehhez a kölyökhöz? Ez úgy él, mintha mindennap hoszszunap volna.

REGÉNY.

A „Világ Szive“.

— Regény 2 kötetben. —

Angolból fordította: Krampera János.

(Folytatás.)

115.

— De hiszen kettőjük közül az egyik férjem!

— Igaz, Lady, de a gyermek már megszületett.

— En nem volnék képes férjemtől elválni — mondá Maya, — Inkább haljunk meg együtt, semmint elválászanak. Ha a nőnek nincsen rá szüksége, ne legyen én rám sem, hadd mondjunk istenhozzádot nekik és menjünk a magunk útjára. Nyakig vagyok már ezzel az egész országgal, hol gyilkosok settenkednek nyomomban s folyton reszketnem kell életemért. Nem kívánok népemtől semmit azon az egyen kívül, hogy engedjenek békében eltávozni.

— Nem addig van az, Lady. Ezekről az idegenektől könnyen elválának s talán néked is megengednék, — bár ebben nem vagyok bizonyos — hogy velük menj, de abba, hogy fiadat kiengedjék kezük közül, bele nem egyeznek soha, mert ő az ég által küldött királyuk, a jóslatban megjövendölt fiu. Legjobb esetben is, ha a tanács kegyelmet akar gyakorolni, választanod kell fiad és férjed elvesztése között.

Kinos küzdelem dulhatott Maya szívében, mert egy pillanatra úgy látszott, mintha megöregedett volna, de aztán így válaszolt:

— Eredj s mondd meg azoknak, Dimas, a kik küldtek, hogy ezek voltak Mayának, a Sziv Urnőjének szavai: Gyermekem nagyon drága nekem, mert véremből való vér, de férjem még drágább, mert véremből való vér és lelkemből való lélek. Ezért hát, ha már választanom kell köztük, őt választom, a ki közelebb áll hozzám, mert gyermekem még lehet másik, de férjem...soha.

XII. FEJEZET.

Az ítélet napja.

Azt hihetné valaki, hogy minekutána Dimas eltávozott, talán a történetekről, az előttünk álló veszedelemről, vagy reményünkről beszélgettünk. Nem így volt. Ugy hiszem, mindnyájan éreztük, hogy hiábavaló dolog a végzet ellen küzdeni s még inkább hiábavaló félni tőle, mikor lépten-nyomon látja az ember, hogy bármit teszen, vagy nem teszen, végül is csak a sors akarata teljesedik be. Mi is hát leültünk s közönbős dolgok elbeszélésével ültük el az időt. Előhozakodtunk a cumarvói bányában lefolyt élményeinkkel, a santa cruzi haciendában eltöltött éjszakával, szegény

derék társunknak. Molasnak halálával s isten tudja még mivel. E közben a gyerek felébredt, szülei ő vele kezdtek foglalatokodni, én pedig fel s alá sétáltam a teremben, újra és újra megszámláltam a lámpákat, szivarra gyújtottam és közben eltűnődtem rajta, vajjon hol is leszek már holnap ilyenkor.

Ejféltájban újra megnyílt az ajtó s egy csomó pap élén Dimas lépett be rajta. Az öreg ember meghajtá magát előttünk és értésünkre adta, hogy itt az ideje, hogy a Szanktuáriumban a Tanács előtt megjelenjünk, de nincs mitől féljünk, mert a menyire ő kipuhította, enyhe eljárást fognak alkalmazni velünk szemben. Maya megkérde, hogy mi legyen a gyerekekkel, mert ott nem hagyhatjuk magában.

— Magunkkal visszük, — volt a válasz, mire Maya gondosan serapéjába kezdte csavargatni.

— Aggodalmad fölösleges, — szólt Dimas. — Egy titkos ut vezet innen a Szanktuáriumba s azt ajánlom, menjünk azon, nehogy a gyermeket, a mi urunkat kitegyük az éj hidegének.

Ezzel egy kulcs csomót akasztott le övéről s átadta a kíséretében levő egyik tanácsbéli papnak, hogy menjen előre, nyissa ki az ajtót s igyujtsa meg a lámpákat a Szanktuáriumba vezető folyosókon. A pap előre ment, mi pedig kis idő múlva követtük s nem sokára utolértük a Szanktuárium falát képező márványfalnál. A mint közeledni láttott minket, megadta a titkos jelt, mire mi megfelelően, egy ezüst kulccsal kinyitotta a márványfalban levő rejtekajtót, a kulcsot pedig a többivel együtt bent hagyta az ajtóban, gondolván, hogy majd Dimas kiveszi, ha miink áthaladtunk az ajtón. Ezt azonban az öreg pap nem tette meg, mert azt hívé, hogy ugyis ezen az ajtón fogunk visszatérni, midőn tehát beléptünk a Szanktuáriumba, meglegedett azzal, hogy behuzta az ajtót, a nélkül, hogy be is csukta volna.

Újra ott állottunk hát a titokzatos és szent helyen, hogy megbíráltassunk a Sziv Városának törvényei ellen elkövetett vétünkért. Az egész Tanács ott volt, Tikal is ott ült az oltár mögött főpapi székében, Nahua azonban, a mint örömmel és reményre éledve megjegyeztem, nem ült férje oldalán s a Tanács tagjai közt sem volt sehol látható.

(Folyt. köv.)

INGATLANOK FORGALMA.

Dobi János és neje Veres Julianna veszik a debreczeni 5501. sz. jtkvben 6514. hrsz. alatt foglalt 2 hold 700 négyszögöl ondódi földet Kiss András és neje Vass Zsuzsannától 1600 koronáért.

Ifj. Schwarez Vilmos és neje Schwarez Gizella veszik a debreczeni 7115. sz. jtkvben 4788. hrsz. alatt foglalt 1 hold 648 négyszögöl zsidó-kerti szőlőt Kerekes László és társaitól 1400 koronáért.

Simon György és neje Nagy Eszter veszik a debreczeni 3463. sz. jtkvben 3855/a—2. hrsz. foglalt 384. négyszögöl csapó-kerti szőlőt Fehértől Mihálytól 1050 koronáért.

Czeiler István és neje Nánási Julianna veszik a debreczeni 1216. sz. jtkvben foglalt régi 2986. sorszámu házat Szalontai Józseftől 2650 koronáért.

Nemes Gábor és neje Ibos Erzsébet veszik a debreczeni 5216. sz. jtkvben 9167. hrsz. foglalt 1217 négyszögöl ujosztásu földet ifju Csengeri Ignácztól 500 frtért.

Szücs Sándor és neje Virág Julianna veszik a debreczeni 3130. sz. jtkvben 8994. hrsz. foglalt 2 hold 659 négyszögöl ujosztásu földet Somogyi Pétertől 1900 koronáért.

Ifj. Diószegi János és neje Szallai Mária veszik a debreczeni 745. sz. jtkvben 10137. 10138. hrsz. alatt foglalt 5 hold 442, illetve 4 hold 1287 négyszögöl ujosztásu földet Diószegi Ferencztől az őt illető részt 1000 koronáért.

Dér János és nejétől veszi Koncz Lajos a debreczeni 2050. sz. jtkvben 9613. hrsz. foglalt

4 hold 1349 négyszögöl ujosztásu földet 2700 koronáért.

Kolbenhayer Kálmánné Osváth Vilma veszi a debreczeni 5616. sz. jtkvben foglalt régi 368. sorsz. házat Kolbenhayer Lászlótól illető fele-részt 9055 koronáért.

Árva János és neje Szarvas Borbála veszi a debreczeni 8084. sz. jtkvben 5972. hrsz. foglalt 5 hold 1000 négyszögöl ondódi földet Szarvas Péter és neje Kerekes Juliánától 4800 koronáért.

Kállai Imre és neje Bihari Julianna veszik a debreczeni 5472. sz. jtkvben foglalt régi 921. sorsz. házat öz. Tóth Jánosné Papp Zsuzsanna és társaitól 10400 koronáért.

Suhajda József és neje Hegedüs Mária veszik a debreczeni 985. sz. jtkvben foglalt régi 806. sorsz. házat a debreczeni első takarékpénztártól 17500 koronáért.

Tassi Károly és neje Czirbusz Borbála veszik a debreczeni 8043. sz. jtkvben 4768/a; hrsz. foglalt 347 négyszögöl zsidó-kerti szőlőt Geviszler Sámuel és neje Székely Lidiától 1000 koronáért.

Zsadányi József veszi a pusztabánki 146. sz. jtkvben 527. 528. hrsz. foglalt 17 hold 394 négyszögöl kaszálót öz. Szabó Miklósné és társaitól 3200 koronáért.

Öz. Szöllősi János és neje Bakos Mária veszi a debreczeni 1284. sz. jtkvben 10292. 10293. hrsz. foglalt ujosztásu földet Boldog János és nejétől 620 koronáért.

DEBRECZENI VÁROSI SZÍNHÁZ.

Folyó szám 18.

Bérlet 14-ik szám „B“

Holnap, kedden, október hó 16-án:

A bibliás asszony.

Operette 3 felvonásban. Irta: Hennequin M.

Színházi műsor.

S z e r d á n, okt. 17-én, általános bérlet-szünet, *Könyves Kálmán*, történelmi dráma 5 felvonásban.

C s ü t ö r t ö k ö n, okt. 18-án, bérlet 15. sz. „C“ — *Bocaccio*, operette 3 felvonásban.

P é n t e k e n, okt. 19-én bérlet 16. sz. „A“ — *Bocaccio*, operette 3 felvonásban.

S z o m b a t o n, okt. 20-án, bérlet 17. sz. „B“ — *Othello*, tragédia 5 felvonásban.

V a s á r n a p, okt. hó 21-én, két előadás: délután három órakor félhelyárral *Kis szökevény*, operette 3 felvonásban. Este 7 és fél órakor rendes helyárral, bérlet-szünet, először: *Muzslai bankó*. Eredeti új népszínmű 3 felvonásban.

Laptulajdonos: a Csokonai-nyomda.

MINDENNEMŰ

ISKOLAI SZEREK

RENDKIVÜL NAGY VÁLASZTÉKBAN ÉS
LEGOLCSÓBBAN A

CSOKONAI PAPIR- Kereskedésben

KOSSUTH UTCZA 13. SZ. ALATT
SZEREZHETŐK BE.

UGYANITT

ISKOLAI KÖNYVEK KÖTESE

LEGOLCSÓBBAN ELVÁLLALTATIK.

ERZSÉBET SZŐLŐTELEP.**Szőlővessző eladás.**

A gróf Degenfeld József és dr. Balkányi Miklós urak tulajdonát képező „Erzsébet” szőlőtelep kitűnő minőségű fajtisza szőlővessző terméséből ez évben mintegy 500,000 darab eladó és pedig:

I. Két éves gyökeres.

Olasz rizling, kadarka, oportó, nagyburgundi és kövidinka őszi szállításra ezrenként 20 korona, 1901. tavasszal átvéve, ezrenként 22 korona.

II. Sima vessző.

Olasz rizling, kadarka, oportó, nagyburgundi, kövidinka, ezerjő és zöld szilváni őszi szállításra ezrenként 5 korona, 1901. tavasszal átvéve, ezrenként 7 korona.

III. Csemege szőlővessző.

Fehér és piros chasselas és passatutti őszi szállításra ezrenként 10 korona, 1901. tavasszal átvéve, ezrenként 12 koronáért.

Nagyban vásárlásnál 10% engedmény.

A megrendelés eszközölhető az „Erzsébet” szőlőtelep irodájában

Debreczen, Kossuth-utca 32.

Pincze

hordós és üvegezett borok beraktározására kiválóan alkalmas, a **Kossuth-utca** elején kiadó. Czim a kiadó-hivatalban.

ANTAL VINCZÉNÉ

szabászati és női ruha varroda terme.

DEBRECZEN, Csapó-utca 18. szám alatt (gyógyszertár udvar.)

Van szerencsém a nagyérdemű hölgyközönség becses tudomására hozni, miszerint a budapesti és bécsi tanulmányutamról, a hol is a női divat ágához tartozó szabászatban és annak előállításában kiképeztetésem nyertem, hazaérkeztem és annak önálló folytatását megkezdtem.

Ezen téren nyert bő tapasztalataim reményleni engedik azt, hogy

a női divat legkényesebb igényeinek,

melyek a budapesti, bécsi, valamint a párisi divatlapokban megjelennek, elvállalhatom, s oly darabok, mint **szakotok, felöltők**, melyek **Antal Vincze** műhelyében fognak vezetésem mellett készítettetni.

Magamat a nagyérdemű hölgyközönség figyelmébe ajánlva, vagyok

Szabászat tanítására hölgyek felvételnek.

kiváló tisztelettel:

Antal Vinczéné.

Pártoljuk a hazai ipart.

Scherg Vilmos és Társai
Brassói Posztógyára

legmelegebben ajánlja kizárólag tiszta nyírt gyapjából készített **divatkelméit**, valamint mindennemű **egyenruhaszövetjeit** rendkívül szolid és tartós kivitelben.

Legjobb hírnevű **Erdélyi Lóden szövegeink** ugy tartósságára, valamint izléses kivitelükre nézve a leghírhedtebb külföldi gyártmányokkal versenyezhetnek.

Egyszersmind értesítjük a nagyérdemű közönséget, hogy

DEBRECZEN és VIDÉKE részére

Szedlák és Vámos

debreczeni. bizalmat érdemlő szabócézgnél **olyszerű raktrá** szerveztünk, hol **gyártmányaink méterszámra is gyári áraink mellett** szolgáltatnak.

Dus választékban kaphatók továbbá **gyártmányaink**

VARGA és VASS
uraknál.

Halmágyi Sámuel **legnagyobb** **női- és gyermek-felöltők áruháza.**

Megérkeztek!

az őszi és téli idényre feltűnő nagy választékban a legújabb

Kabátok,
Gallérok,
Paletok,

Utazóbundák,
Bakfischkabátok,
Leányköpeny,

Kabát és
Costümök,
Muff, Sapka,

Collier, Boak,
Selyem és flanel
Ingbluzok,

Övök,
Nyakkendők stb.

feltűnő olcsó és szabott árakban lesznek eladva.